

УДК 346/5(477)

ІСТОРІЯ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ТА ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ РЕГУЛЯТОРНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

*О. А. Колесніков, здобувач
Національний університет
«Юридична академія України імені Ярослава Мудрого»*

Досліджено та проаналізовано досвід становлення регуляторної політики як напряму державної діяльності, спрямованого на вдосконалення правового регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами та іншими органами державної влади і суб'єктами господарювання. Надано аналіз сучасного становища регуляторної політики у сфері господарської діяльності в Україні. Запропоновано внесення до концепції державної регуляторної політики інституціональних змін.

***Ключові слова:** регуляторна політика, економічна політика, дерегуляція, адміністративна реформа, організаційно-господарські повноваження, Державна служба України з питань регуляторної політики та розвитку підприємства.*

Постановка проблеми. В умовах ринкової трансформації економіки України, підвищення ефективності економічної політики держави регуляторна політика у сфері господарської діяльності набуває вирішального значення не тільки для розвитку підприємництва, а й для покращення ефективності економіки держави в цілому.

Україна пройшла декілька етапів у розвитку регуляторної діяльності починаючи з 1998 р. і до сьогодні. Протягом цього часу було напрацьовано великий досвід впровадження регуляторної політики як одного з ключових напрямів державної політики, спрямованого на вдосконалення правового регулювання господарських та адміністративних відносин.

Аналізуючи історичний досвід розвитку регуляторної політики в Україні, можна визначити помилки, які припускаються на концептуальному рівні та повторюються з часом і мають системний характер.

Для створення дієвої концепції та стратегії подальшого розвитку регуляторної політики в Україні необхідно докладно дослідити історичний досвід та помилки, яких було припущено на різних рівнях її реалізації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В юридичній літературі питання розвитку регуляторної політики у сфері господарської діяльності в сучасних умовах не були предметом комплексних досліджень. Разом із тим деякі аспекти інституціонального дослідження питань регуляторної політики в історично-правовому аспекті цієї проблеми було освітлено в працях Д. Задахайла, О. Юлдашева. Зазначене зумовлює актуальність обраної теми.

Виклад основного матеріалу. Після розпаду СРСР і проголошення Україною суверенітету та незалежності в країні активно розпочався процес державотворення. Одним із напрямів цього процесу стало нормотворення і передусім законодавче закріплення та забезпечення змін, що сталися в суспільстві.

Ураховуючи відмову від адміністративної моделі управління економікою і перехід до ринкової економіки, необхідно було створити відповідну законодавчу базу, яка дала б напрям для подальшого розвитку економіки та суспільства в цілому.

На виконання цього завдання у 1991 р. приймається низка законів, спрямованих на створення та розвиток недержавного сектору економіки:

- 07.02.1991 р. — Закон УРСР «Про власність» (№ 697-XII);
- 07.02.1991 р. — Закон УРСР «Про підприємництво» (№ 698-XII);
- 20.03.1991 р. — Закон УРСР «Про банки і банківську діяльність» (№ 872-XII);
- 27.03.1991 р. — Закон УРСР «Про підприємства в Українській РСР» (№ 887-XII);
- 19.09.1991 р. — Закон України «Про господарські товариства» (№ 1576-XII);
- 10.12.1991 р. — Закон України «Про товарну біржу» (№ 1956-XII);
- 20.12.1991 р. — Закон України «Про селянське (фермерське) господарство» (№ 2009-XII) та багато інших.

Зазначеними законами, спрямованими на реалізацію Декларації про державний суверенітет України, встановлюються основні засади господарювання в Україні, визначаються загальні правові, економічні та соціальні принципи здійснення підприємництва.

Надалі процес нормотворчості набуває лавиноподібного характеру: від стану повної нерегульованості у 1991 р. до стану тотальної зарегульованості всіх правовідносин у сфері господарської діяльності у 2003 р. За цей період приймається близько 36 тис. нормативно-правових актів, які впливають на діяльність суб'єктів господарювання.

Створюється система державних органів з нормотворчими повноваженнями у сфері господарювання. При цьому кожен орган, розробляючи той чи

інший нормативно-правовий акт, закріплює в ньому свій «державний» інтерес. Інтереси бізнесу як такі, що існують поза межами державних інтересів, до уваги не беруться. Суб'єкт господарювання зіштовхнувся з проблемою, коли бюрократичний опір у веденні господарської діяльності вже неможливо подолати звичайними законними засобами.

Усе це призводить до того, що частина бізнесу закривається або йде «в тінь», а частина — «приспосовується». Цей період характеризується значним сплеском виявів корупції та хабарництва, становленням нових «правил гри» для бізнесу, при яких суб'єкт господарювання повністю залежить від державного службовця, наділеного владними повноваженнями або контролюючого той чи інший аспект господарської діяльності. Таке становище об'єктивно вимагало створення єдиного державного органу із спеціальними повноваженнями, основною метою діяльності якого були б підтримка та захист інтересів суб'єктів господарювання на всіх рівнях їх взаємовідносин з органами влади: від відстоювання інтересів бізнесу при ухваленні законів та інших нормативно-правових актів до контролю за виконанням суб'єктами владних повноважень своїх функцій та обов'язків щодо суб'єктів господарювання.

Перші спроби оптимізувати державне регулювання економіки були здійснені ще у травні 1991 р. Згідно з постановою Кабінету Міністрів УРСР № 12 «Про перелік міністерств та інших центральних органів управління УРСР» було утворено Державний комітет України з сприяння малим підприємствам і підприємництву. Головним завданням новоутвореного органу було визначено: здійснення державної підтримки і координації розвитку підприємництва, у тому числі малого бізнесу, реалізація стратегії державної політики розвитку суспільного виробництва, сприяння структурній перебудові економіки, формування системи заходів щодо забезпечення економічної самостійності України. У такому вигляді комітет проіснував неповних чотири роки.

Указом Президента України від 15 березня 1995 р. «Про реформування системи державної підтримки підприємництва» було утворено окремий підрозділ Міністерства економіки України на базі комітету, а сам комітет ліквідовано.

Аналіз стану справ за час, що минув після ухвалення цього рішення, засвідчив, що ліквідація самостійного органу державної виконавчої влади не сприяла активізації розвитку підприємництва в Україні. Необхідність виконання державою функції підтримання малого та середнього бізнесу об'єктивно вимагала створення відповідного спеціального відомства.

29 липня 1997 р. Указом Президента України № 737/97 було створено Державний комітет України з питань розвитку підприємництва.

Запровадження нових підходів до державного регулювання сфери підприємництва у 1998 р. та проголошення Президентом України у 2000 р. державної регуляторної політики у сфері підприємництва як одного з головних пріоритетів у діяльності органів виконавчої влади щодо здійснення економічних реформ визначило курс держави на зняття суперечностей між суспільною ситуацією та політикою, що стала неадекватною потребам ринкових відносин. Процес поглиблення реформ потребував змін у системі регулювання сфери господарської діяльності, виключення надмірного державного втручання.

З того часу питання оптимізації державного регулювання підприємницької діяльності вирішувалися різними шляхами, але системної роботи в цьому напрямку не було, оскільки ця функція була для органів влади додатковою і більше заважала, як вони вважали, виконанню головних завдань того чи іншого органу влади. Лише 22 січня 2000 р. Указом № 89/2000 «Про запровадження єдиної державної регуляторної політики у сфері підприємництва» забезпечення проведення єдиної регуляторної політики у сфері підприємництва визнано одним із головних пріоритетів у діяльності органів виконавчої влади щодо здійснення економічних реформ.

25 травня 2000 р. Указом № 721/2000 «Питання Державного комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва» Президент України створив центральний орган виконавчої влади зі спеціальним статусом, який забезпечує реалізацію державної політики у сфері підприємництва, — Державний комітет України з питань регуляторної політики та підприємництва (Держпідприємство).

Основними завданнями Держпідприємства України було визнано:

- участь у формуванні та реалізації державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності, державної політики у сфері підприємництва, державної політики щодо ліцензування підприємницької діяльності та державної реєстрації підприємництва;

- координацію діяльності органів виконавчої влади, пов'язаної з розробленням та реалізацією заходів щодо проведення державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності, ліцензування підприємницької діяльності, державної реєстрації підприємництва;

- сприяння формуванню системи фінансово-кредитної, консультативної та інформаційної підтримки підприємництва.

Проведення державної регуляторної політики протягом 2000–2003 рр. у сфері підприємництва спрямовувалося на:

- здійснення заходів щодо усунення обмежень у діючих нормативно-правових актах, які стримують розвиток підприємництва (дерегулювання), що дозволяло мобільно реагувати на потреби ринкових вимог;

- упровадження стандартизованої системи процедур з підготовки регуляторних актів з обов'язковим обґрунтуванням доцільності їх прийняття;
- створення механізмів для забезпечення прийняття послідовних та орієнтованих на досягнення конкретних цілей регулювань і оцінки ефективності їх дії;
- побудову та впровадження прозорої моделі публічного діалогу між органами виконавчої влади та підприємцями для участі широких кіл громадськості у процесі нормотворення та прийняття виважених державних рішень.

Незважаючи на «вибірковий» характер цієї діяльності, провадження державної регуляторної політики протягом цих років характеризувалося певними позитивними зрушеннями щодо впорядкування нормативного підґрунтя для регулювання сфери підприємництва.

Застосування стандартизованих процедур з підготування регуляторних актів з обов'язковим обґрунтуванням доцільності їх прийняття дозволило Держпідприємству України призупинити прийняття понад 30 % регуляторних актів на стадії їх розроблення, а проведення публічних обговорень — до 40 % проектів регуляторних актів, що не відповідали вимогам ринкових відносин.

Практика провадження державної регуляторної політики у сфері підприємництва підтвердила доцільність її поширення на регулювання господарських відносин та потребувала законодавчого затвердження діючих положень, і особливо закріплення прозорості процесу прийняття державних рішень, що відповідно мало активізувати діяльність громадсько-правових інститутів, спроможних впливати на зменшення адміністративного тиску регулювання сфери господарських відносин і збалансувати інтереси державних органів та суб'єктів господарювання.

Починаючи з 2004 р. правові та організаційні засади реалізації державної регуляторної політики встановлено Законом України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» (№ 1160-IV). Закон уперше чітко визначив понятійний апарат у сфері регуляторної діяльності. Уперше чітко надано визначення регуляторної політики у сфері господарської діяльності як наряду державної політики, спрямованого на вдосконалення правового регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, недопущення прийняття економічно недоцільних та неефективних регуляторних актів, зменшення втручання держави у діяльність суб'єктів господарювання та усунення перешкод для розвитку господарської діяльності, що здійснюється в межах, порядку та способів, що встановлені Конституцією та законами України.

На цьому етапі провадження державної регуляторної політики формується принципово нова прогресивна система державного управління, спрямована на переорієнтацію діяльності органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування.

Поширення регуляторної політики на державне регулювання господарських відносин, обов'язковість адміністративних процедур з розроблення та прийняття регуляторних актів для всіх регуляторних органів, включаючи органи місцевого самоврядування, суттєво поширило коло суб'єктів регуляторного процесу, безпосередніми учасниками якого стали також громадські організації, їх об'єднання, наукові установи, консультативно-дорадчі органи.

На розвиток демократичних процесів суспільства, сприяння налагодженню системного діалогу органів виконавчої влади і громадськості, підвищення якості підготовки та прийняття рішень з важливих питань державного та суспільного життя з урахуванням думки громадськості, створення умов для участі громадян у розробленні проектів таких рішень Президентом України видано Указ від 31 липня 2004 р. № 854 «Про забезпечення умов для більш широкої участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики» та затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 15 жовтня 2004 р. № 1387 Порядок проведення консультацій з громадськістю з питань формування та реалізації державної політики. Зазначені документи гармонійно підсилили законодавчо закріплені засади державної регуляторної політики та підвищили дієвість її механізмів щодо залучення громадян до участі в управлінні державними справами, забезпечення гласності, відкритості та прозорості в діяльності органів виконавчої влади.

За період здійснення регуляторної політики викристалізувалася головна мета цієї політики, а саме: досягнення інтересів суб'єктів підприємництва в цивілізованому правовому середовищі шляхом забезпечення мінімального державного втручання в бізнес, удосконалення правового регулювання господарських та адміністративних відносин між регуляторними або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, а в економічному сенсі — максимальне зниження трансакційних і податкових витрат малого та середнього бізнесу. Реалізація цього завдання дасть потужний поштовх для розвитку підприємництва, що значною мірою розв'яже проблеми зайнятості населення, зменшить соціальну напругу в суспільстві та надасть змогу розвивати ті напрями економічної діяльності, які недоцільно розвивати великому бізнесу або суб'єктам державного сектору економіки. Ця активність економічно активної частини населення стане, у свою чергу, поштовхом для виникнення та реалізації інноваційних продуктів, росту економіки в цілому.

В умовах фінансової кризи і хронічного дефіциту бюджету успішна реалізація регуляторної політики надасть можливість зменшити навантаження на бюджет не тільки за рахунок скорочення обсягів фінансування державної програми зайнятості населення, а й за рахунок коштів населення, які залучатимуться до розвитку власного бізнесу.

У цьому розумінні регуляторна політика виконує функцію інструменту реалізації проблем зайнятості населення, проблем інвестування в економіку держави коштів, що зберігаються населенням дома або за кордоном. За даними незалежних фінансових аналітиків, цей обсяг складає від 10 до 30 млрд грн.

Для реалізації цього завдання необхідним є створення такого правового середовища, яке, по-перше, повинно бути зрозумілим для підприємця; по-друге, не перевантажувати його податковими, адміністративними та трансакційними витратами; по-третє, бути стабільним і незмінним протягом достатнього для адаптації та появи довіри з боку підприємців.

У період трансформації економіки командно-адміністративного типу в ринкову економіку, яка розпочалася з початку 90-х рр. ХХ ст. і триває до сьогодні, за допомогою регуляторної політики держава має відійти від таких атавізмів соціалістичної економіки, як високий ступінь зарегульованості і централізації, тотальний контроль за всіма економічними процесами як на макроекономічному, так і на тактичному рівні.

Державна регуляторна політика визначає певні стандарти щодо необхідних процедур підготування та ухвалення рішень на всіх владних рівнях. Саме використання норм та принципів регуляторної політики в Україні дасть змогу забезпечити перехід державного управління на новий якісний рівень.

Виходячи з принципів державної регуляторної політики, закріплених Законом, дії всіх учасників регуляторного процесу, який має довгостроковий характер, повинні бути спрямовані на забезпечення балансу інтересів суб'єктів господарювання, громадян, держави. Формування такого балансу залежить від прийняття виважених рішень із запровадження нових державних регулювань з урахуванням максимально можливих позитивних результатів за рахунок мінімально необхідних витрат ресурсів.

На забезпечення виконання норм Закону та з метою формування цілісної нормативно-правової бази державної регуляторної політики Президентом та Урядом України прийнято низку таких нормативно-правових актів:

– Указ Президента України від 12.05.2005 р. № 779 «Про лібералізацію підприємницької діяльності та державну підтримку підприємництва»;

– Указ Президента України від 01.06.2005 р. № 901 «Про деякі заходи щодо забезпечення здійснення державної регуляторної політики»;

– Указ Президента України від 03.09.2007 р. № 816 «Про концепцію вдосконалення державного регулювання господарської діяльності»;

– Указ Президента України від 09.08.2008 р. № 698 «Про невідкладні заходи щодо вдосконалення державного регулювання господарської діяльності»;

– Указ Президента України від 27.04.2011 р. № 504 «Про Національний план дій на 2011 рік щодо впровадження економічних реформ на 2010–2014 роки “Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава”»;

– постанова Кабінету Міністрів України від 11.02.2004 р. № 150 «Про офіційне оприлюднення регуляторних актів, прийнятих місцевими органами виконавчої влади, територіальними органами центральних органів виконавчої влади та їх посадовими особами, і внесення змін до Порядку оприлюднення у мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади»;

– постанова Кабінету Міністрів України від 03.03.2004 р. № 226 «Про затвердження Положення про апеляційну регуляторну комісію»;

– постанова Кабінету Міністрів України від 11.03.2004 р. № 308 «Про затвердження методик проведення аналізу впливу та відстеження результативності регуляторного акта»;

– розпорядження Кабінету Міністрів України від 08.09.2005 р. № 391-р «Про подальші заходи щодо здійснення державної регуляторної політики».

Методики проведення аналізу впливу та відстеження результативності регуляторного акта встановлюють єдиний підхід до підготування аналізу регуляторного впливу регуляторних актів та відстеження їх результативності, а також забезпечують відповідність державного регулювання господарських відносин принципам державної регуляторної політики: доцільності, адекватності, ефективності, передбачуваності, прозорості та врахування громадської думки.

Ці нормативно-правові акти і роз’яснення Держпідприємництва створили досить повне та якісне законодавче поле, яке достатньою мірою забезпечило впровадження всіх визначених Законом норм державної регуляторної політики.

Унаслідок проведення адміністративної реформи Указом Президента України від 9 грудня 2010 р. № 1085/2010 «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» Держпідприємництво було ліквідовано. Його функції у сфері реалізації державної регуляторної політики та державної політики з питань розвитку підприємництва було покладено на Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, положення про яке було затвердже-

но Указом Президента України від 31 травня 2011 р. № 634/2011 «Про міністерство економічного розвитку і торгівлі України». У результаті цієї реформи утворено міністерство, яке, з одного боку, набуло функцій регуляторного органу, що здійснює регуляторну діяльність у рамках покладених на нього завдань, а з другого — спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань регуляторної політики, який повинен контролювати регуляторну діяльність регуляторних органів на предмет дотримання ними вимог Закону України «Про засади державної регуляторної політики в сфері господарської діяльності», у тому числі погоджувати чи відмовляти в погодженні проектів регуляторних актів, приймати рішення щодо скасування або приведення у відповідність до принципів державної регуляторної політики діючих регуляторних актів, а також виконувати інші контрольні функції, включаючи право накладати адміністративні стягнення у сфері регуляторної політики. У створеному таким чином центральному органі виконавчої влади було концептуально закладено конфлікт інтересів.

Розв'язання цього внутрішнього конфлікту було здійснено шляхом утворення нового центрального органу виконавчої влади — Державної служби України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва. Відповідний Указ Президента України «Про Державну службу України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва» № 1168/2011 було підписано 19 грудня 2011 р. Функції та завдання цієї Державної служби на сьогоднішній день не визначено. Але, враховуючи ті проблеми в реалізації державної регуляторної політики, з якими зіштовхнулися не тільки суб'єкти господарювання, а й регуляторні органи, можна з високою мірою достовірності передбачати, що функції Державної служби України з питань регуляторної політики та розвитку підприємництва у сфері реалізації державної регуляторної політики будуть аналогічними або дуже близькими до функцій Держпідприємництва в цій сфері. При цьому статус створеного органу значно знижено, що навряд чи дасть можливість виконувати концептуальні завдання державної регуляторної політики навіть на тому рівні, на якому це здійснювало Держпідприємство.

Висновки. В Україні в цілому сформовано законодавство, яким визначено правові засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності. При розробленні законів та підзаконних нормативно-правових актів з питань регуляторної політики використовувався передовий досвід як країн із розвинутою економікою, так і досвід країн СНД. Незважаючи на це, регуляторна політика України у сфері господарської діяльності так і не набула системного характеру, закладені принципи регуляторної політики не у повному обсязі реалізовані в існуючому правовому середовищі, на концеп-

туальному рівні недостатньо визначено теоретико-методичні засади регуляторної політики, підготовки і прийняття справедливих і якісних державних рішень.

В умовах світової економічної кризи кожна країна зосереджується на розвитку національної економіки, підтриманні національного, особливо експортно орієнтованого, виробника, запроваджує відповідні механізми його захисту. Свідченням тому є торговельні війни, що вже зачіпають і інтереси України. При цьому виробники України залишаються без підтримки з боку держави, і якщо вони не представляють олігархічний бізнес, то, як правило, втрачають відповідні ринки збуту. Від цього страждають представники не тільки малого та середнього бізнесу, а й великого неасоційованого бізнесу.

У цих умовах убачається за доцільне розширити коло повноважень спеціально уповноваженого органу з питань підтримання підприємництва відповідними завданнями захисту національного виробника та підняти його статус, винести цю функцію на рівень віце-прем'єр-міністра України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Юлдашев О. Х. Проблеми вдосконалення регуляторної політики в Україні : монографія / О. Х. Юлдашев. — К., 2005. — 360 с.
2. Державна регуляторна політика у сфері господарської діяльності в Україні : довідник / Ю. А. Авксентьев, Г. М. Білоус, К. О. Ващенко та ін. — К. : Логос, 2004. — 183 с.
3. Коуз Р. Фирма, рынок и право / Р. Коуз. — М. : Новое изд-во, 2007. — 224 с.
4. Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності : Закон України від 11.09.2003 р. // Відом. Верхов. Ради України. — 2004. — № 9. — Ст. 79.
5. Про лібералізацію підприємницької діяльності та державну підтримку підприємництва : Указ Президента України від 12.05.2005 р. № 779 // Офіц. вісн. України. — 2005. — № 49. — Ст. 3049.
6. Про деякі заходи щодо забезпечення здійснення державної регуляторної політики : Указ Президента України від 01.06.2005 р. № 901 // Офіц. вісн. України. — 2005. — № 22. — Ст. 1193.
7. Про концепцію вдосконалення державного регулювання господарської діяльності : Указ Президента України від 03.09.2007 р. № 816 // Офіц. вісн. України. — 2007. — № 30. — Ст. 602.
8. Про невідкладні заходи щодо вдосконалення державного регулювання господарської діяльності : Указ Президента України від 09.08.2008 р. № 698 // Офіц. вісн. Президента України. — 2008. — № 31. — Ст. 955.
9. Про офіційне оприлюднення регуляторних актів, прийнятих місцевими органами виконавчої влади, територіальними органами центральних органів виконавчої влади та їх посадовими особами, і внесення змін до Порядку оприлюднення

у мережі Інтернет інформації про діяльність органів виконавчої влади : постанова Каб. Міністрів України від 11.02.2004 р. № 150 // Офіц. вісн. України. — 2004. — № 6. — Ст. 323.

10. Про затвердження методик проведення аналізу впливу та відстеження результативності регуляторного акта : постанова Каб. Міністрів України від 11.03.2004 р. № 308 // Офіц. вісн. України. — 2004. — № 10. — Ст. 612.

ИСТОРИЯ ВНЕДРЕНИЯ И ПРАВОВОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ ГОСУДАРСТВЕННОЙ РЕГУЛЯТОРНОЙ ПОЛИТИКИ В УКРАИНЕ

Колесников А. А.

Исследован и проанализирован опыт становления регуляторной политики как направления государственной деятельности, направленной на совершенствование правового регулирования хозяйственных отношений, а также административных отношений между регуляторными органами и другими органами государственной власти и субъектами хозяйственной деятельности. Представлен анализ современного положения регуляторной политики в сфере хозяйственной деятельности в Украине. Предложено внесение в концепцию государственной регуляторной политики институциональных изменений.

Ключевые слова: *регуляторная политика, экономическая политика, дерегуляция, административная реформа, организационно-хозяйственные полномочия, Государственная служба Украины по вопросам регуляторной политики и поддержке предпринимательства.*

HISTORY OF INTRODUCTION AND LEGAL ENSURING OF STATE REGULATORY POLICY IN UKRAINE

Kolesnikov O. A.

Progress in development of regulatory policy was researched and analyzed both as area of state activity aimed at improving of legal regulation of economic relationships and administrative relations between regulatory authorities and other agencies of state power, and business entities. Analysis of current state of regulatory policy in the sphere of economic activity in Ukraine was furnished. Institutional amendments to the conception of state regulatory policy were proposed.

Key words: *regulatory policy, economic policy, deregulation, administrative reform, executive economic authorities, State Service of Ukraine for Regulatory Policy and Entrepreneurship Development.*